

Απόστολος Πιερρή

Ο Απόλλων και το Αίνιγμα του Χρόνου

Οι θεοί αποτελούν το δυναμικό κέντρο μιας ωρισμένης ο καθένας διάστασης της ανθρώπινης ζωής στον χρόνο. Ελέγχουν έτσι το αντίστοιχο πεδίο δράσης. Ο Άρης τις πολεμικές συγκρούσεις, η Αθηνά τις δεξιότητες στις πρακτικές τέχνες και την φρόνηση στον αποτελεσματικό «χειρισμό», η Ήρα τον γάμο, ο Ήφαιστος την δημιουργική φωτιά και τις τέχνες που την χρησιμοποιούν για εργαλεία, την βιοτεχνία, η Δήμητρα την ευφορία της γης και την ευετηρία της γεωργικής παραγωγής και τα χθόνια μυστήρια, κοκ.

Επικαλούμαστε τους θεούς αυτούς και προσευχόμαστε σε αυτούς όταν αναλαμβάνουμε μια ενέργεια στην μέριμνα του χρόνου, στον αντίστοιχο θεό για την συγκεκριμένη δράση που θα κάνουμε.

Είναι θεοί του χρόνου.

Αλλά όταν θέλουμε να μάθουμε τι θα γίνει πράγματι στο μέλλον, ποια θα είναι η έκβαση των δραστηριοτήτων, των δικών μας ή των άλλων ή της συμπλοκής των δύο, τότε δεν καταφεύγουμε στους θεούς του χρόνου. Ούτε καν στον Δία, τον βασιλέα και πατέρα αθανάτων και θνητών, τον Κύριο του Κεραυνού της Δύναμης, που στον θρόνο του παραστέκονται το Κράτος και η Βία. Ούτε σε αυτόν.

Αλλά στον Απόλλωνα, στον θεό της αιωνιότητας, στον πρωθήβη του Κάλλους. Του οποίου οι αρμοδιότητες έχουν να κάνουν με «άχρηστα» για τις ανάγκες του χρόνου πράγματα, με ομορφιά και παιχνίδια και Έρωτα

Δωρικό (Έρωτα, όχι Αφροδίτη, λέει ο Αλκμάν, δείτε την ανάλυσή μου με την ερμηνεία του ποιήματος!), και νεότητα, και εφηβική επί-δειξη, και παιδιά και εορτή του βίου και ποίηση και χορό και μουσική και γυμναστική και αθλητικούς αγώνες. Στον θεό της τελειότητας σώματος και πνεύματος, και της χαράς της τελειότητας και της απόλαυσης της τελειότητας και της Ερωτικής ηδονής – στον θεό της Αιωνιότητας και όχι της «λογικής» του χρόνου, --- σε αυτόν, που δεν έχει σχέση με την Μοίρα και τον Νόμο του Χρόνου, προσφεύγουμε για να μας εξιχνιάσει το αίνιγμα του χρόνου με την μαντοσύνη του, όχι στους θεούς που ελέγχουν το γίγνεσθαι του χρόνου.

Γιατί αυτό το παράδοξο;

*Ω Άνακτα, το κυρίαρχο τέλος των πάντων
που ξέρεις και όλους τους δρόμους,
και όσα η γη ανοιξιάτικα φύλλα φύει, και πόσοι
στην θάλασσα και στα ποτάμια κόκκοι άμμου
κλυδωνίζονται από τα κύματα και τις ριπές των ανέμων,
κι ό, τι μέλλει να γίνει, κι από πούθε
θα βγει καθαρά διακρίνεις*

Έτσι ψάλλει ο Πίνδαρος για την γνώση του χρόνου από τον θεό της άχρονης αιωνιότητας.

Γιατί έτσι;

Γιατί δεν υπάρχουν κρυφοί κωδικοί και μυστικοί κώδικες για αυτόν που είναι έξω από τον Λαβύρινθο. Λαβύρινθος δεν υπάρχει. Λαβύρινθος είναι η απομάκρυνση από το αληθινό εαυτό μας που είναι λουσμένος στο φως του Απόλλωνα, Λαβύρινθος είναι η αμφιβολία και ο φόβος μας που προκύπτουν από αυτήν την απομάκρυνση.

Όπου πέφτει το φως, τα σκοτάδια εξαφανίζονται. Γίνονται το μηδέν που πραγματικά είναι, αφού το σκοτάδι είναι απλά απουσία και όχι πραγματική ύπαρξη. Το Είναι είναι, και το Μη-είναι δεν είναι.

Το κρυφό είναι μια μαγική απάτη. Σπάει την ταυτότητα Είναι και Φαίνεσθαι που συνέχει τον Κόσμο. Και αυτό δεν είναι δυνατόν, θα κατέρρεε ο Κόσμος στο Μηδέν. Αυτός που κρύβει διαπράττει το αρχέγονο άγος, εισάγει το Μηδέν στον Κόσμο, αφού θεσμοθετεί την διαφορά Είναι και Φαίνεσθαι: «άλλο φαίνεται και άλλο είναι». Το ανόσιο να σκεφθείς και να κάνεις!

Και κάτι ακόμη. Το κρυφό αν ψάξεις, το βρίσκεις. Δεν υπάρχει μυστικό που να μην αποκαλύπτεται: το ξεσκεπάζεις όσο καλά κρυμμένο και να

είναι. Είναι θέμα χρόνου και ενέργειας, αν αξίζει τον κόπο να το ψάξεις. Ο απόλυτα σκληρός κωδικός είναι του Προφανούς, αυτού που είναι μπροστά στα μάτια σου. Το τέλειο μυστήριο είναι του φωτός. Το πιο δύσκολο να καταλάβεις είναι η απαστράπτουσα επι-φάνεια, όχι το μυστικό βάθος. Το βάθος το φωτίζεις, και φάνηκε. Το φως της επιφάνειας δεν θα καταλάβεις αν δεν είσαι ο ίδιος φως. Θα είναι ο Απόλλων, ο Χριστός, ενώπιόν σου, και συ θα απορείς τί συμβαίνει. Το φως βλέπει το σκοτάδι. Το σκοτάδι ποτέ το φως.

Και έτσι συμβαίνει στην πρακτική ζωή με τους ανθρώπους. Μια χαρά συνεννοούνται οι απολωλότες με τα κρυφά τους και τους κωδικούς τους, κοροϊδεύοντες και κοροϊδευόμενοι, εξαπατώντες και εξαπατώμενοι. Και μια χαρά τους καταλαβαίνει ο φωτεινός της τελειότητας παρ' όλα τα διαφανή μυστικά τους. Αλλά αυτοί που να καταλάβουν τον φωτεινό – είναι το Αίνιγμα. Θα τον παρερμηνεύσουν κατά το δοκούν εκάστω, αλλά στην ψυχή τους αντιλαμβάνονται ότι τους διαφεύγει. Οι πιο ανόητοι και θρασεείς (μαζύ πάνε αυτά), οι «γυναικείου θράσους», θα γελάσουν όπως η Κούντρου μπροστά στον Εσταυρωμένο – δεν καταλαβαίνουν το Μεγάλο, είναι απελπιστικά λίγοι και μικροί. Οι θυμοειδέστεροι θα πουν ότι πρόκειται για ανωριμότητα, και θα λένε με λάθος τρόπο κάτι σωστό: όντως ο Απόλλων θέλει τους δικούς του σαν Αυτόν, εφήβους ανέμελους, άσχετους με την σοβαρή μέριμνα του χρόνου (κοινωνία κλπ.), εορτάζοντες και επιδεικτικούς της τελειότητας, εραστές του Κάλλους και του Πνεύματος, χωρίς παραχώρηση στην «λογική» του χρόνου. Οι μαζεμένοι θα κάνουν πέρα, με τύψεις προσωρινές γιατί να μην είναι και αυτοί έτσι. Οι εκλεκτοί θα συγκλονιστούν και θα ελευθερωθούν από τα δεσμά του Τυράννου και Δαμαστή. Είναι τόσο εύκολο. Νικάς τον φόβο σου και το κάστρο του Δαίμονα καταρρέει σαν μαγικός πύργος που είναι.

Ο Απόλλων της Αιωνιότητας ξέρει όλα τα κρυφά του Χρόνου, όλα τα μυστικά του Μάγου. Ο Χρόνος και ο Μάγος ούτε που ψυχανεμίζονται ότι υπάρχει κάτι έξω από τον Λαβύρινθό τους. Και που να φαντασθούν ότι ο ίδιος ο Χρόνος δεν είναι παρὰ η ανέλιξη της Αιωνιότητας, όπως το Φαίνεσθαι είναι η απο-κάλυψη του Είναι, η γύμνωση του Θεού. (Γι αυτό λατρεύεται το γυμνό σώμα στην τελειότητα της ακμής του, ο Κούρος, ο Απόλλων).

Για αυτό ο Απόλλων ξέρει τα μυστικά του χρόνου που δεν τα ξέρει ο Χρόνος ο ίδιος.

Το αίνιγμα του χρόνου δεν μπορεί να το λύσει ο χρόνος. Γιατί ο ίδιος είναι η αιωνιότητα και δεν το ξέρει.

16 Απριλίου 2020